



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

---

Κήρυγμα Κυριακής του Ασώτου

Αδελφοί μου,

Η παραβολή του Ασώτου υιού μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η καλύτερη σύνοψη της περιπέτειας του ανθρώπου, κάθε ανθρώπου προσωπικά, αλλά και γενικά όλης της ανθρωπότητας. Γιατί όλοι στην πορεία της ζωής μας κάποτε απομακρυνόμαστε από το δρόμο του Θεού παρασυρμένοι από απατηλές υποσχέσεις του κόσμου για ευτυχία και η ανθρώπινη ιστορία αποτελεί το πεδίο όπου εκτυλίσσεται η συλλογική μας αποστασία από το νόμο του Θεού και η αποξένωση μας από την πατρική αγάπη του. Η αποδημία, στη γλώσσα της σημερινής παραβολής, είναι η γλυκιά περιπέτεια της αμαρτίας. Αμαρτία είναι η υπαρξιακή αστοχία μας, η αποτυχία να παραμείνουμε αδιάκοπα ενωμένοι με την υπαρκτική μας προϋπόθεση, την αγάπη του δημιουργού μας.

Ο Θεός προσφέρει σε όλους μας χωρίς όρους και όρια την πατρική αγάπη του. Εμείς, όμως, αυτή την αγάπη δεν την αντέχουμε, την θεωρούμε σκλαβιά και δέσμευση και προσπαθούμε να απαλλαγούμε.

Έτσι με την ψευδαίσθηση της αναζήτησης της ελευθερίας και αυτονόμησης ακολουθούμε το δρόμο της αποδημίας και της ασωτείας μας.

Στην αρχή το ξεκίνημα φαίνεται απλό και αθώο, όμως πάντα η κατάληξη είναι τραγική.

Συνήθως καταντάμε μόνοι και έρημοι, αβοήθητοι και αποξενωμένοι στην μακρινή χώρα της αποστασίας μας «να βόσκουμε χοίρους» σαν τον άσωτο. Οι «χοίροι» στη συμβολική γλώσσα των πατέρων χρησιμοποιούνται για να υποδηλώσουν τα άλογα πάθη στα οποία υποδουλωνόμαστε και τα οποία αμαυρώνουν την ψυχή μας και καταστρέφουν τη ζωή μας. Αυτοί είναι οι νοητοί χοίροι που γεμίζουν την

ψυχή μας. Ενώ θα έπρεπε να είμαστε ζωντανός ναός του Αγίου Πνεύματος καταντήσαμε χοιροστάσιο.

«Χριστοῦ ναόν ὑπάρχουσαν τήν καρδίαν μου πάθεσι χοίρων νοητῶν διατριβήν ἐτέλεσα» ακούμε να ψάλλεται στον κανόνα στον άγιο Άγγελο, τον φύλακα της του ανθρώπου ζωής.

Ο άνθρωπος που κάνοντας κακή χρήση της ελευθερίας του απεδήμησε μακράν του Θεού, καταλήγει να γίνει βοσκός χοίρων, δηλαδή να ασχολείται συνεχώς με το πώς θα ικανοποιήσει και θα κορέσει τα πάθη του. Εδώ ακριβώς έγκειται η τραγικότητα, στο ότι ο εμπαθής άνθρωπος δεν χορταίνει ποτέ.

Άλλωστε πως είναι δυνατόν να κορεσθεί ο άνθρωπος με τα ξυλοκέρατα της σαρκολατρίας και υλοφροσύνης; Πέρα από τα πάθη και παρά τον ευτελισμό από τη δουλεία στην αμαρτία, παραμένει η πείνα και η δίψα της ψυχής που μόνον η θεϊκή αγάπη μπορεί να κορέσει.

Αυτή η αγάπη, αυτή η νοσταλγία του πατρικού σπιτιού, του παραδείσου που έχασε, είναι η ελπίδα για κάθε απόδημο άσωτο. Αυτή η νοσταλγία μπορεί κάποτε να αφυπνίσει τη σωτήρια διάθεση της επιστροφής.

Μπορεί ο άνθρωπος να απομακρύνεται από την ζεστασιά του πατρογονικού οίκου για να ζήσει την δική του «ζωή», όμως όταν οι προσδοκίες του διαψευσθούν και αποδειχθεί η ματαιότητα των αναζητήσεων, εκείνο που μένει σταθερό και δεδομένο είναι η στοργική αγκάλη του πατέρα που υπομονετικά αναμένει όλα τα παιδιά του τα άσωτα και τα φαινομενικά πιστά.